vi saaledes staar foran en aabnet Dør, skylder vi ikke alene de frisindede, rettænkende Mænd, der aabnede den for os, en Tak, men vi skylder ogsaa det Samfund, vi lever i, at vi gaar ind og søger at indtage og udfylde vore Pladser paa en saadan Maade, at vi ved vor Tilsynekomst og gennem vort Arbejde kommer til at gøre det virkelig Gavn.

Nu staar vi altsaa overfor Valgene i Marts.

For det første gælder det om at faa Kvinderne interesserede i Valgene.

Maa jeg nu i dette som i det efterfølgende holde mig udelukkende til Landkommunerne. Forholdene paa Landet er jeg bedst kendt med. Var det ikke praktisk, at samle hvert Skoledistrikts Kvinder i Distriktets Skole, forelæse dem Loven, tale med dem om Betydningen af at faa dertil egnede Folk, Mænd og Kvinder, ind i Bestyrelserne og tilsidst tale med dem om, hvem de kunde tænke sig at sætte paa Listen (el. Listerne). At forklare for dem Forholdstalsvalgmaaden vilde selvfølgelig ogsaa have sin Betydning. De fleste er jo forøvrigt kendte med den fra Menighedsraadsvalgene.

For det andet gælder det om at faa Pladserne besatte med de rette Folk.

Mange Steder vil man kunne blive enige om en fælles Liste. Paa denne maa vi se at faa Kvinder ind som 2 af 5, 3 af 7 o. s. v. Er der flere Lister, maa vi sørge for at faa Kvinder satte som Nr. 1 eller 2, saa at vi kan vente at faa dem ind. At lave Lister med Kvinder alene synes jeg kun, man skulde gribe til i Nødsfald. Opstilles der velskikkede Mænd, kan vi jo saa godt stemme paa dem og omvendt. Og det er jo netop Samarbejdet — det udfyldende Samarbejde — vi ønsker; ikke at gaa hver sine Veje.

Vi skal altsaa have nogle Kvinder ind.

Først bør vi have en Kvinde — selvfølgelig under Forudsætning af, at en dygtig og forstandig Kvinde, som kunde tænkes at formaa at samle Stemmer, findes — af den Samfundsklasse, »der har Skoen paa og véd, hvor den trykker«. Jeg mener ud af de mindre bemidledes Kreds. Hun vil kunne give Raad og Vejledning i Retning af at yde Hjælpen paa rette Maade, hun vil forstaa dem, der søger Hjælp, og deres Forhold bedre end de, der aldrig har levet under Fattigdommens Tryk.

Dernæst bør vi have en Kvinde af de bedre stilledes Kreds, der har saa meget Overblik over Forholdene i Kommunen og Kendskab til de forskelliges Kaar, at man kunde vente, at hendes Arbejde i Hjælpekassens Bestyrelse vilde blive af Værdi. Af saadanne Kvinder findes der som Regel flere i hvert Sogn, der paa Grund af deres Stilling kunde ventes at besidde Kvalifikationer i saa Henseende. Der er Kommunelærerinderne — ganske vist kender hver bedst sit Distrikts fattige. Men saa er der Menighedssygeplejersken, Fødselshjælpersken, Præstens Kone, Doktorens Kone, Sogneraadsformandens Kone. Vilde det f. Eks. ikke være ret naturligt, om man et og andet Sted valgte Menighedsdiakonissen, der i mange Aar har været de fattiges Ven, ind i Hjælpekassens Bestyrelse? Nu har jeg nævnt disse forskellige Kvinder; der er jo sikkert i enhver Kommune adskillige andre, der vilde kunne egne sig godt.

Dette kun som nogle Tanker til Overvejelse.

Overfor et Valg som dette burde vi kunne fæste Blikket ufravendt paa selve Sagen med Ønsket om, at de rette Folk maa komme paa de rette Pladser. Det gælder jo om, at vor Indsats paa dette Omraade maa kunne blive til virkelig Gavn.

Kørup i Januar 1908.

Johanne Blauenfeldt.